Så gik den ikke længere!

Forbryderisk aura
strømmer ud fra mig, mand!
Jeg sniger mig afsted
som et drukkent kryb
ind på chefens kontor, mand!
For at snuppe, hugge, stjæle
hans kuglepen.
Dernæst flyder jeg ud, mand!
Efterladende en stank af tyveri,
og finder i min taske
dette stykke papir.
Nu vil jeg skrive et digt.

Fyret, mand!
Jeg er fyret!
Fyret i forgårs
med to dages varsel,
så var det gjort,
sr du, ser du, ser du,
det gik som smurt,
arbejdet blev for sjældent gjort,
thi jeg var der ikke
fordi jeg ikke
kunne stå tidligt op
tit nok.

Sidste gang jeg skyder genvej
over snedækket mark,
sidste gang jeg hopper
kl. 11 over fabrikkens hegn,
sidste gang jeg stempler
mit gule kort ud,
sidste gang jeg betragter
trykluftrør og neonlys,
maskiner der larmer infernalsk
og lugt af svedet egetræ,
spånplader der skæres,
plastic, der limes og presses,
slibes..
Denne enorme organisme
der lever af træ,
dette mekaniske uhyre,
der skider møbler til laboratorier,
dette monotone beton-flip,
dette enerverende tomheds-trip,
ser jeg for sidste gang.
Nu må jeg tømme mit skab
for tomme flasker.
Jeg mindes musen,
som åd af min madpakke
indtil den blev dræbt.
Selv skabet er af spånplade.
Kaster et sidste blik
på lokummet
hvor jeg tilbragte megen tid
med at ligge på gulvet
og sove ti minutter
eller onanere.
Nu må jeg finde
arbejde i en fart,
ellers tror jeg ikke

jeg får det særlig rart,
vi har nemlig ingen penge snart.
Det har vi aldrig haft.
Jeg skammer mig ikke
sket er sket.
Havde jeg kunnet
gøre det bedre,
så var det sket.
Jan skal hente mig i bilen,
håber den kan køre.
3½ time tilbage,
så er det slut.

Nå, digtet bliver ikke længere,
middagspausen er forbi.
OOrgle Dork!

1969

Min chef var ellers meget flink,
jeg fik lov at fylde min bil
med affaldstræ.
Noget brugte jeg til hylder,
resten gav jeg min far.

Tillidsmanden sørgede for, at jeg kom i fagforening.
Det var godt.
Det var faktisk det bedste ved det job.